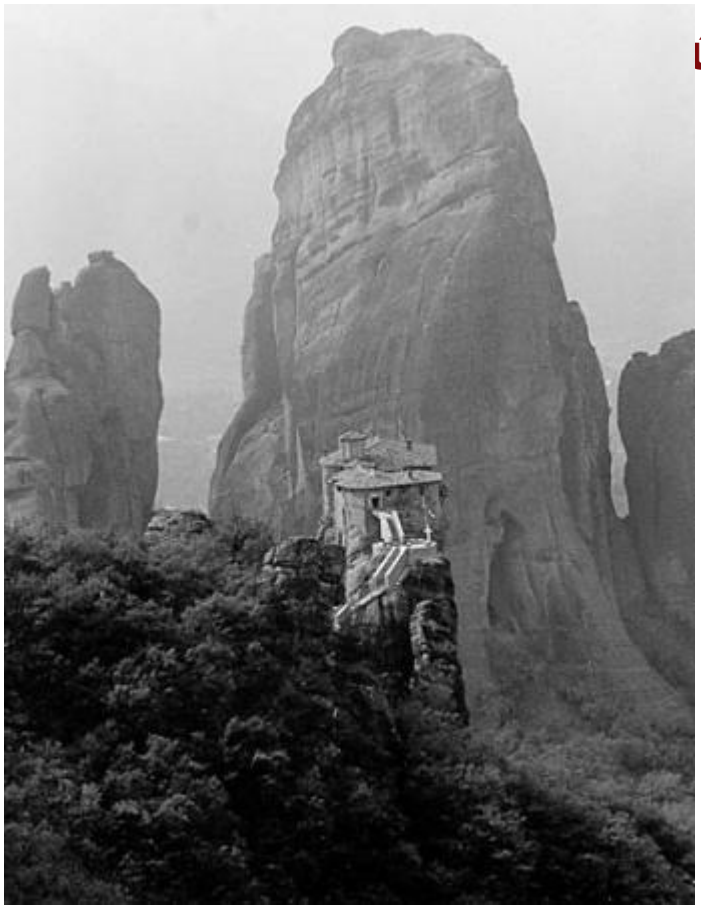
21 Οκτωβρίου 2013

ύ

Κάποτε σε ένα κοινόβιο ένας αδελφός έπεσε σε σφάλμα. Εκεί κοντά ζούσε κάποιος ασκητής, που είχε πολλά χρόνια να βγη έξω από το κελλί του. Ο ηγούμενος του κοινοβίου επισκέφθηκε τον ασκητή και του ανέφερε την περίπτωση του αδελφού που έσφαλε. Ο ασκητής τον συμβούλεψε να τον διώξη. Έτσι κι έγινε.
Διωγμένος ο αδελφός από το κοινόβιο βρήκε μία χαράδρα, στάθηκε σ' αυτήν και παρέμεινε εκεί κλαίγοντας. Συμπτωματικά εκείνες τις ημέρες μερικοί αδελφοί του ιδίου κοινοβίου πήγαιναν να συναντήσουν τον αββά Ποιμένα.
Περνώντας από τη χαράδρα άκουσαν κλάμα. Σπλαχνίστηκαν και κατέβηκαν κάτω, να δουν ποιος κλαίει. Βρήκαν τον αδελφό τους συντετριμμένο από τον πόνο και την θλίψη. Τον παρακάλεσαν να έρθει μαζί τους και να τον φέρουν στο γέροντα. Εκείνος όμως δεν ήθελε, αλλά κλαίγοντας έλεγε:
-Αφήστε με να πεθάνω εδώ!
Όταν πήγαν στον αββά Ποιμένα, του διηγήθηκαν την περίπτωση του αδελφού. Ο γέροντας τότε τους παρακάλεσε να επιστρέψουν πάλι στη χαράδρα και να που στον αδελφό:
-Ο αββάς Ποιμήν σε θέλει και σε καλεί να τον επισκεφθείς.
Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ο αδελφός, σηκώθηκε και ήρθε στο γέροντα. Ο αββάς

Ποιμήν, βλέποντας τον αδελφό τόσο στεναχωρημένο και ταλαιπωρημένο, ήρθε κοντά του, τον αγκάλιασε, τον ασπάσθηκε και με γλυκά γεμάτα καλοσύνη λόγια τον παρακάλεσε να φάει λιγάκι. Έπειτα στέλνει έναν υποτακτικό του στον έγκλειστο εκείνο ασκητή παραγγέλνοντάς του τα εξής:

-Από καιρό επιθυμούσα να σε γνωρίσω, γιατί άκουσα για σένα πόλλά καλά λόγια. Από αμέλεια και των δυο μας δεν μπορέσαμε να συναντηθούμε.

Ο ασκητής, αν και δεν έβγαινε από το κελλί του, όταν άκουσε αυτά τα λόγια είπε:

-Για να μου μηνύση έτσι ο γέροντας, φαίνεται ότι κάποια πληροφορία έχει από τον Θεό.

Σηκώθηκε λοιπόν και βγήκε απ' το κελλί του και ήρθε να συναντήση τον αββά Ποιμένα.

Όταν συναντήθηκαν, ασπάσθηκε ο ένας τον άλλον και κάθησαν χαρούμενοι να συζητήσουν. Τότε ο αββάς Ποιμήν λέει στον ασκητή:

-Σ' ένα χωριό ζούσαν δύο άνθρωποι. Κάποια μέρα έτυχε να έχουν και οι δο στα σπίτια τους νεκρούς. Άφησε τότε ο ένας το δικό του νεκρό και πήγε να κλάψει το νεκρό του γείτονά του.

Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ο ασκητής, κατάλαβε τι νόημα έχουν. Συγκινήθηκε βαθύτατα. Θυμήθηκε, πως συμπεριφέρθηκε απέναντι στον αδελφό του κοινοβίου και σκέφτηκε πως τα λόγια αυτά ταιριάζουν στον ίδιο. Και είπε:

-Ο αββάς Ποιμήν βρίσκεται πάνω στον ουρανό, ενώ εγώ κάτω στη γη.

Πηγή: imverias.blogspot.gr